

СМС-КА

— Анне Беа, тобі прийшла смс-ка!

Мама стояла на порозі вітальні. Її жовтогарячий вовняний светр, який вона завжди носить восени, різав очі, наче прожектор маяка в густому тумані.

Я відклала книжку.

Смс-ка?

Звідки мама знає, що мені хтось прислав повідомлення?

— Твій мобільний лежав на комоді в коридорі, — сказала мама. — Ти, мабуть, забула його там, коли прийшла з рампи...

Я підвелася з канапи.

— Дай сюди!!!

— Ось, — мама дивилася на мене із загадковою усмішечкою на губах. — Не від Нільса.

— Що?! Ти читала?

Я вихопила в неї з рук телефон.

— Та ні, — усміхнулася мама. — Я лишень побачила, що то не від нього. Им'я трохи довше...

Моє серце затріпотіло десь у горлі.

Трохи довше?

Але ж хто?..

Цікаво...

— Не хочеш подивитися, від кого смс-ка? — допитувалася мама.

— Чому ж... — відповіла я. — Ось тільки... Може, ти пішла б на кухню?

— Овва... Якась таємниця?

— Ні!

— То чому раптом така...

— Будь ласка, мамо!

Мама, капітулюючи, підняла вгору руки й позадкувала в кухню.

— Так-так-так... Покличеш, коли вже можна буде... — пробурмотіла вона.

І зникла з-перед очей разом зі своїм светром-маяком.

Ви вже все, напевно, зрозуміли... Я не так часто одержую смс-ки. Чесно кажучи, лише від Нільса. Ага, ще від мами з татом. І тітка Муна іноді пише. Кілька днів тому написала Марі. Ми нещодавно створили групу підготовки домашніх завдань з матьоми.

Але нинішнє повідомлення ніхто зі згаданих не писав, я відразу це зрозуміла. Ні мамі, ні татові й на думку не спало би щось мені повідомляти телефоном — я ж удома... «Марі» — таке ж коротке ім'я, як і «Нільс». А тітка Муна вже мені сьогодні телефонувала, хотіла розповісти, що вона з Яном Еріком, нашим шкільним бібліотекарем, вирішили відсвяткувати Різдво в Таїланді.

Отже, смс-ка від когось, хто зазвичай мені не пише. І не від продавця телефонів чи ще якогось зануди. Мама побачила ім'я на екрані, отже, послання від когось, чий номер записаний у моєму телефоні.

Вибір невеликий. Я записую номери тільки тих, хто час від часу мені телефонує або есемесить. Ну, здебільшого... Я скоренько перебрала в голові нечисленні імена.

Смс-ка може бути від Нільсової мами. Але вона пише хіба тоді, коли Нільс гостює у мене й не відповідає на її дзвінки. Отже, не вона...

Можливо, Юганна. Ми якось переписувалися смсками, коли готувалися до Конкурсу талантів. Але чого б то їй писати до мене наступного дня після святкування Гелловіна? Гарантую, вона тепер має своїх клопотів вище вух. Наприклад, пояснити батькам, чому втекла зі свята у власному домі...

Може, Бріттані? Вона також потрапила до мого списку контактів під час репетицій номера, з яким ми мали виступати на Конкурсі талантів. Але після конкурсу я не одержала від неї жодного повідомлення. Їй, мабуть, цікавіше переписуватися зі своїм новим упадальником, ніж зі мною.

Смс-ку могла написати бабуся... або дідусь. Їм, певно, цікаво, як ми святкували в тітки Муни. Мабуть, таки від них... Скоріш за все, від них!

Кандидат, смс-ки від якого я сподівалася найбільше, був записаний під номером п'ять.

Навіть не знаю, чому записала в пам'ять телефону його номер. Він ніколи мені не писав і не телефонував. Хоча... я знаю чому. Мені приємно було бачити його

ім'я у списку контактів. Приємно було знати, що він там є... Ну, десь так...

Ви вже, без сумніву, здогадалися, про кого мова.
Магнус.

Ммммммагнус.

Навряд чи знайдеться на світі гарніше хлопчаче ім'я. Принаймні не можу собі *уявити* гарніше!

Але повернімося до смс-ки!

Я гупнула на канапу, не зводячи погляду з темного екрана мобільного телефону. Хто з п'яти кандидатів міг написати мені смс-ку відразу після Гелловіна? Двох із них я бачила недавно на скейтрампі. Сумнівно, що писав хтось із них.

Чи все ж?

Моє серце запалося глибоко в живіт, коли я приклала палець до клавіші під екраном; воно закалатало до ребер, коли екран засвітився; загупало у вухах, коли я побачила ім'я відправника.

Але це *пусте* в порівнянні з тим, що сталося, коли я прочитала сам текст!

Я просто...

Просто...

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!